

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
ไม่ว่าชีวิตจะเปลี่ยนแปลง
ไปสู่ทางไหน

ให้ ร้าน หนังสือ นำทาง รัก

เธอจะไม่รักเขาบ่อยลง
และยังคงรักนิยาย
ที่เขาเขียนทุกเรื่อง

แพรวสำนักพิมพ์

ให้ร้านหนังสือ นำทางรัก

ประชาคม ลุนาชัย

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ลุงเคยอ่านหนังสือ ไม่มากหรอก แต่ลุงจำคำของนักเขียน
ที่พูดผ่านตัวละครได้บ้าง หม่อมองดูสะพานลึ สะพานที่หนูน้อยยืนนี้แหละ
ปัญหาในชีวิตของคนเราก็เหมือนสะพาน
มันทอดตัวให้เราก้าวข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง ไม่เคยสักครั้งเดียว
ที่สะพานแห่งนี้จะผลัดไส้ให้ใครหล่นลงไปสู่ผืนน้ำเบื้องล่าง

-ประชาคม ลุนาชัย

ให้ร้านหนังสือนำทางรัก

ในวรสสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แววสำนักพิมพ์

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4905-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษะณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ รัฐววรรณ พัฒนรัชตอดุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร กัญจน์ญา เลิศไพศาลกิจ

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวชะอ

คำนำสำนักพิมพ์

มีหลายคนพูดว่า “รองเท้าที่ดีจะพาเราไปยังที่ดี”

เช่นกันกับสถานที่ที่ดีจะพาคนที่ดีมาเจอกัน

ให้ร้านหนังสือนำทางรัก คือนิยายรักที่มีร้านหนังสือเป็นเหมือนการต่อจุดเล่มล่าสุดของประชาคม ลูน่าชัย ผู้เขียนที่เคยทำให้คุณอึ้งอึ้งใจ สะเทือนอารมณ์ และหวนระลึกถึงวันเก่าก่อนมาแล้วจาก *ร้านหนังสือที่มีแต่่นิยายรัก* กลับมาครั้งนี้ ผู้คนจากต่างที่ ต่างครอบครัว บ้างคุ้นเคย บ้างแปลกหน้า จะสร้างรอยยิ้มให้แก่ผู้อ่านได้ดังเดิม

จากถนนทุกสายที่มุ่งสู่ร้านหนังสือขนาดเล็กกลางชุมชน จะนำพาให้ผู้คนที่อาศัยอยู่ละแวกนั้นได้ทำความรู้จักกับสิ่งที่เรียกว่า “ความรัก” ในสถานที่ที่พุ่งไปด้วยมิตรภาพ ความรัก ความผูกพัน และความทรงจำ ที่แห่งนี้จะทำให้ทุกคนค่อยๆ เรียนรู้กับแง่มุมของชีวิตและช่วงเวลาแห่งความสุขที่อาจหาไม่ได้ หากว่าเราเฝ้ามองหาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

เพราะความเข้าใจและความรักเท่านั้นที่จะพาไปหาสิ่งที่เราเฝ้ารออยู่ได้...

แฉวรสสำนักพิมพ์

ร้านหนังสือ และความรัก

ย่าเย็นริมแม่น้ำ ผมนั่งคุยกับนักศึกษากลุ่มเล็กๆ ท่ามกลาง
กลิ่นหอมของกาแฟบด แดดที่ทอแสงหม่นระบายพิวน้ำไปพร้อม
กระแสลม หนึ่งในกลุ่มคนหนุ่มสาวเปรยขึ้น

“ผมอยากทำร้านหนังสือ ไม่ต้องใหญ่โต แค่อีกแถวคูหาเดียว
แต่งให้สวย ขายกาแฟ ขนม ไปสตร์การ์ด และอาจขายอย่างอื่นด้วย
แต่คิดดูก่อน”

เพื่อนรอบข้างหัวเราะ หนุ่มเจ้าของความคิดยิ้มน้อยๆ ร้าน
หนังสือที่ผุดขึ้นในความคิดของเขาอาจแค่ต้นร่างความฝัน ยังไม่ได้
ลงรายละเอียดและเป็นจริงเป็นจัง วันหนึ่งข้างหน้าหากแรงกระตุ้น
ลดน้อย ร้านหนังสือที่ผุดขึ้นในใจคิดก็จะค่อยๆ หายไป

ทุกคนล้วนผุดความฝันขึ้นเล่นขึ้นในใจบ่อยๆ ทั้งงานอดิเรก
ที่อยากทำ หรือโครงร่างของความอยากจะเป็น บางครั้งนั่งชมวิวสวย
ริมฝั่งแม่น้ำ ความคิดเล่นๆ นี้ก็อยากว่ายน้ำข้ามไปอีกฟาก แล้ว
ชั่วไม่นานวนความคตินั้นก็ผ่านเลยไป

คนเขียนหนังสือต่างก็เคยผุดความฝันชั่วคราว นิชายงามๆ
หลายเรื่องก่อตัวเป็นเค้าโครงในความคิดฝัน ค่อยๆ ปะติดปะต่อ
ด้วยรายละเอียดอื่น บ่มเพาะในใจและความคิด บางเรื่องส่งต่อ
แรงบันดาลใจก่อเกิดเป็นเรื่องเล่าบนหน้ากระดาษ แต่อีกหลายเรื่อง
ไม่ได้สานต่อ สุดท้ายก็เลื่อนจางไปชั่วคราว

ร้านหนังสือของคนหนุ่มในคำเปรยเล่นๆ ที่ร้านกาแฟริมน้ำ
วันนั้นอาจไม่เกิดขึ้นจริง ผมนำมาคิดต่อ ไม่ใช่อยากทำร้านหนังสือ

ตามรูปแบบที่ชายหนุ่มผู้นั้นฝันถึง ผมทวนนึกถึงร้านหนังสือน่ารักๆ
แห่งที่ได้พาสองเท้าก้าวเข้าไปเยือน

ดอกหญ้า นายอินทร์ ซีเอ็ด แพร์พิทยา ประพันธ์สารสัน
ดวงกมล ก้องดิด โอเดียนสไตร์ เคล็ดไทย และร้านหนังสืออิสระ
อื่นๆ ที่ยังคงยืนหยัดและอ้าปิตัวจากไป ทุกครั้งที่ย่างเท้าผ่าน
เยือน กลิ่นอายของหนังสือเพรียกทั้งดวงตาและเอื้อมมือ ความ
กระหายใคร่อ่านบวกรหัวใจเต็นแรงในทันทีที่กวาดตามองไปเห็น
หนังสือออกใหม่ หรือหนังสือค้างแผงบางเล่มซึ่งซุกตัวเงียบๆ
เสียบลับบนชั้นล่างสุด

บ่อยครั้งที่ผมนึกถึงสุข สูงสว่าง ชายผมขาวใจดีซึ่งทำร้าน
หนังสือและสำนักพิมพ์มาตลอดชีวิต จากร้านดวงกมลกลางย่าน
การค้าสำคัญสู่อาณาจักรหนังสือในห้างสรรพสินค้า ผมเคยนั่ง
ชิมไวยกับแกที่ร้านหนังสือนายสุขริมถนนสุขุมวิท ผมเรียกแก
ลุงสุข ไม่ได้คุยเรื่องหนังสือ สำหรับสุข สูงสว่าง ร้านหนังสือ
ไม่ใช่ความฝัน หากเป็นความจริงที่จับต้องได้ และแกก็เดิน
เคียงข้างร้านหนังสือจริงๆ ไปจนสุดทางชีวิต

บางครั้งผมนึกถึงคุณหนุ่มร้านหนังสือเดินทาง และร้าน
หนังสือเล็กๆ ริมนถนนอีกหลายแห่งที่ปิดตัวจากไป รวมทั้งร้าน
หนังสือเช่าซึ่งไม่อาจพาตัวเองไปต่อในยุคดิจิทัล

บนถนนหลายสายที่ผมจากลาไปนาน ครั้นย้อนกลับไปเยือน
อีกครั้ง ร้านหนังสือที่เคยเข้าไปจ่อมไม่อยู่ที่เดิมแล้ว ป้ายร้าน
ตึกแถวริมนถนนเปลี่ยนเป็นอื่น จากที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือ
บนชั้น ลินค้ำในร้านเปลี่ยนไป แม้ทำความเข้าใจได้กระจ่างว่า
หนังสือไม่ใช่สินค้าที่สร้างผลกำไร เมื่อผลประโยชน์การไม่หนุน
ส่งให้ผู้ค้าอยู่รอด กิจการต้องปิดลงอย่างช่วยไม่ได้ ถึงกระนั้น
ผมก็อดใจหายไม่ได้

ร้านหนังสือไม่เพียงเป็นของผู้ค้า แต่เป็นทั้งของผู้ซื้อและ
คนอ่าน หนังสือไม่เพียงเป็นสินค้าของบู๊กสโตร์ แต่เป็นน้ำเนื้อ
และชีวิตของคนเขียน เป็นสถานที่จัดแสดงและจำหน่ายของ
ทั้งสายส่งและสำนักพิมพ์ เมื่อร้านหนังสือบางแห่งปิดตัวลงจึงถือ
เป็นความสูญเสียร่วมกัน

ผมไม่ใช่นักสำรวจหรือคนทำสถิติ ไม่อาจรู้ตัวเลขที่แท้จริง
ได้ว่าในรอบสิบปีที่ผ่านมา กิจการร้านหนังสือของไทยลดจำนวนลง
ก็มากน้อย ยิ่งหากให้ภาพแสดงเป็นพื้นที่เทียบเคียงกับกิจการค้า
อื่นๆ สิ่งที่เป็นตัวแทนของร้านหนังสือจะถูกบีบกระชับให้หดเล็กลง
จนน่าใจหายเพียงใด

เพื่อนซึ่งกลับมาจากต่างประเทศบางคนให้ข้อมูล พื้นที่
หนังสือทั่วโลกไม่แตกต่างกันหรอก เพียงแต่ในประเทศไทยแต่เดิม
มันน้อยอยู่แล้ว เหลือเท่าที่เห็นก็นับว่ายังไม่หมดไปง่ายๆ

บนถนนแปลกหน้าในกรุงเวียงจันทน์ พนมเปญ นครโฮจิมินห์
ฮานอย ผมเคยพาสองเท้าชุกชุกของตัวเองయా่านไป มันใจว่าที่ไหน
มีผู้คน ที่นั่นต้องมีร้านหนังสือ ผ่านแผงริมทางยื่นมองนิตยสาร
และหนังสือพิมพ์รายวัน เป็นวัฒนธรรมการอ่านและเสพชั้บข่าวสาร
ที่เป็นสากล ไม่ว่าประเทศไหนๆ ล้วนมีบางส่วนคล้ายคลึงกัน

ทุกเมืองล้วนมีร้านหนังสือ เล็ก แคบ ใหญ่โต และเก่าแก่
นอกจากเที่ยวชมหนังสือแล้ว ผมลองลึกลงถึงรายละเอียดอื่น
ทำเลที่ตั้ง มาตรฐานการพิมพ์หนังสือเล่ม และราคาจำหน่าย
ราคาปกที่สูงแสดงถึงยอดพิมพ์จำนวนจำกัด หนังสือเล่มภาษา
เวียดนามในกรุงฮานอยราคาปกค่อนข้างต่ำ รูปเล่มสวย และ
ผลิตออกมาทั้งปกอ่อนและปกแข็ง ไม่ต้องสอบถามหรือตามหา
ข้อมูล คนเวียดนามเป็นนักอ่านชั้นดี และหนังสือก็เป็นส่วนที่คน
ในประเทศนี้ให้ความสำคัญ

จากมาไม่ถึงสองปี ผมค่อยได้ข่าวว่าเวียดนามกำลังจะมี ถนนหนังสือ หรือสตรีตบุ๊กหลายแห่งในเมืองสำคัญ

ถนนที่เรียงรายไปด้วยร้านหนังสือ ร้านเครื่องเขียน สำนักงาน นิตยสาร และสำนักพิมพ์ ภาพจำอันแสนนานของผมหนักถึง เว็จนครเกษมและวังบูรพาเมื่อหลายปีก่อน ณ ดินแดนแห่งนี้ เป็นเหมือนอาณาจักรหนังสือ เบียดแทรกอย่างสง่าเคียงข้างสถานบันเทิง และการค้าอื่น เยื้องไปไม่ไกลเป็นแหล่งกำเนิดสำนักพิมพ์เก่าแก่ ดินแดนแห่งรอยเท้าของนักเขียนในตำนานซึ่งย้ายผ่านไปมา นี่เป็น ยิ่งกว่าถนนหนังสือของประเทศอื่นซึ่งอุบัติขึ้นมาในปัจจุบัน แต่น่า เสียดายอาณาจักรและดินแดนแห่งนี้ เหลือเพียงซากอดีตในความ ทรงจำของใครบางคน เช่นเดียวกับย่านสยามสแควร์และแยกนางเล็ง

สำหรับคนที่ผูกพันกับร้านหนังสือ ทุกครั้งที่เดินทางไป ต่างเมือง ผมแวะร้านหนังสือในซูโจว หางโจว นานกิง และเมือง เล็ก ๆ อีกหลายแห่ง แล้วจ่อมจมในถนนหนังสือตระการตาที่สุด ที่เซี่ยงไฮ้ ถัดจากย่านการค้าหฺงชึ่งเนื่องแน่นด้วยสินค้าแบรนด์เนม ของถนนคนเดินนานกิง สตรีตบุ๊กทอดตัวยาวเหยียดอวดอหังการ ของสื่อสิ่งพิมพ์ ไม่ว่าจะกาลเวลาและยุคสมัยจะผันเปลี่ยนไป มูลค่า และการตลาดของสินค้าอื่นจะพลิกสถานการณ์ไปที่ร้อยตลบ ถนน หนังสือตรงนี้ยังคงยืนหยัด ผมไม่อาจสัมผัสผิวเวตา กลิ่นอายชีวิต และความฝันในหัวใจของผู้ผ่านเยือน แนนอน ย่อมมีทั้งนักอ่าน นักเขียน บรรณาธิการ คนทำหนังสือ และเจ้าของสำนักพิมพ์ วนเวียนกันจากไป และหวนกลับมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า

ร้านหนังสือและสตรีตบุ๊กดำรงอยู่ได้ในเมืองอื่นและประเทศ อื่น หากเป็นอาณาจักรที่ล่มสลายไม่มีวันย้อนกลับในประเทศไทย เขาอยู่กันได้อย่างไร ผมตั้งคำถามและตอบตัวเองด้วยเหตุผลพื้นฐาน ที่สุด เพราะแผ่นดินแห่งนี้และนครใหญ่เขตเศรษฐกิจพิเศษของจีน

ผู้คนยังให้ความสำคัญกับหนังสือและการอ่าน

หนังสือภาษาจีนออกแบบปกสวยงาม ราคาถูกเมื่อเทียบกับขนาดความหนาเดียวกับหนังสือไทย รวมทั้งนิยายคลาสสิกของยุโรปและอเมริกา ไม่ว่าพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในจีน หรือถ่ายถอดเป็นภาษาจีน ซึ่งมีให้เลือกทั้งปกอ่อนและปกแข็ง

สัมผัสทั้งรูปเล่มหนังสือ สังเกตจำนวนคนที่เข้ามายืมร้านต่าง ๆ แอบจ้องดูสีหน้าของคนขาย ขยับเท้าเดินแหวะเวียนนับสิบร้านด้วยความเพลินใจเป็นอย่างยิ่ง

บนถนนอีกหลายสายในนครเดียวกัน ผมเดินเข้าออกร้านหนังสือเก่า สัมผัสความคลาสสิกและวัฒนธรรมการสะสมหนังสือของคนจีน การปั่นราคาหนังสือเก่าหายากเป็นสากลงอย่างหนึ่ง หยิบหนังสือรูปปกหมาตุ๋น หลู่ซิ่น ปาจิน หรือแม้แต่หนังสือแปลจากงานของตอลสตอย เฮมิงเวย์ เฟิร์ล เอส. บัค และอื่น ๆ พลิกดูราคาทีละใบไว้ด้านหลังปก คำนวณราคาจากเงินหยวน แอบยิ้มในใจ คนจีนเขาเล่นแรงเหมือนกัน

ผมจุ่มอยู่ในหลืบแหล่งหนังสืออีกหลายร้าน อาคารใหญ่ริมถนนบางสายป้ายใหญ่โตชวนสะดุดตา ซิตีบู๊กหรือเมืองหนังสือที่ซ่อนอยู่ในความเป็นมหานคร ผมซื้อหนังสือเป็นที่ระลึกสำหรับตัวเองติดมือมาหลายเล่ม

เพื่อนชาวจีนเห็นความบ้าหนังสือและชอบเที่ยวร้านหนังสือของผม เขาอาสาพาไป จากกลางเมืองสู่รอบนอกของมหานคร นั่งรถไฟฟ้าและต่อรถประจำทางหลายสิบกิโลเมตร ถึงเมืองบริวาร์ ซึ่งงามตาด้วยสถาปัตยกรรมยุโรป ที่แรกเขาพาแหวะคาเฟ่บู๊ก แอนด์ไวน์ หน้าร้านตกแต่งด้วยภาพวาดจำลองสันปกหนังสือวรรณกรรมคลาสสิก ผมตะลึงมองจนแทบไม่อยากจะสายตา เขาบอกว่านี่แค่น้ำจิ้ม ชมอุ่นเครื่องไปก่อน หลังไวน์หมดขวด

เขานำทางผมไปยังร้านหนังสืออันน่าตื่นตาที่สุด

อาคารสามชั้นหลังโตสถาปัตยกรรมฮอลันดา ผืนงชั้นล่าง
สลักด้วยลายลือนานาชาติ ทันทีที่ก้าวผ่านประตูเข้าสู่ภายใน
อ้อมแขนหนังสือจากทั่วทุกมุมโลกนับแสนเล่มเหมือนโอบกอดผมไว้
และจูงมือชายแปลกหน้าเข้าไปเยี่ยมชมมหาอาณาจักรแห่งการอ่าน

ผมใช้เวลาเกือบสี่ชั่วโมงกับการจมหายเข้าไปในอาคารของ
ร้านหนังสือ งามระยับจับตาทั้งการตกแต่งทุกเหลี่ยมมุม ไม่ว่า
ภาพเขียนจีนประดับ หนังสือจำลองซึ่งซ้อนไว้ตามผนังกระจก
และการจัดวางหนังสือเข้ามุม เรียงรายบนชั้น สะอาด เป็นระเบียบ
และถูกต้องทั้งหมด พนักงานซึ่งคอยดูแลลูกค้าพูดได้ทั้งจีน อังกฤษ
และฝรั่งเศส

ชั้นสองนอกจากมุมนั่งเล่น นั่งอ่าน ยังมีเคาน์เตอร์ขาย
เครื่องดื่มและอาหารว่าง ถัดไปเป็นห้องเล็กๆ ที่นักอ่านเลือกหนังสือ
แล้วก้าวสู่มุมสงบส่วนตัวได้อีก ชั้นสามมีห้องประชุมและจัด
กิจกรรม ผืนประดับตัวอักษรนานาชาติ ผมยิ้มกับภาษาไทย
และภาพเขียนวิถีไทยในอีกห้อง

เดินเข้าประตูฝั่งทิศตะวันออก จากชั้นสามเดินลงบันได
สู่ทิศตรงข้าม ห้องโถงที่เต็มไปด้วยรูปสลักรูปจำลอง แม่และเด็ก
หลายคู่ที่นั่งอ่านหนังสือตามโซฟาที่จัดวางไว้ นี่คือห้องหนังสือสำหรับเด็ก
จัดแต่งไว้งามตาและเป็นระเบียบราวกับแรมมิต

ออกจากร้านมายืนอยู่บนถนนแล้วผมยังจ้องมอง ในถุง
หนังสือมีทั้งอัลแบร์ต กามูว์ และฟรันตซ์ คัฟคา ภาคภาษาจีน
ไม่ยากถอนเท้าเดินจากไป คำถามเล็กๆ ผุดขึ้นในใจ ทুমมหาศาล
สักปานไหนถึงจะมีร้านหนังสือได้ขนาดนี้ และต้องมีรายได้ต่อเดือน
เท่าไรถึงจะอยู่รอด

อดไม่ได้ที่จะทวนนึกถึงใครหลายคน รวมทั้งสุข สูงสว่าง

ผมไม่ได้ถกและถามนักศึกษาหนุ่มถึงร้านหนังสือในฝันของเขาว่าจะเล็กกะทัดรัดและรูปลักษณ์อย่างไร เป็นหน้าที่ซึ่งเขาจะต้องเดินตามหาและกอบกู้ให้เป็นที่จริง หากความฝันไม่เป็นเพียงเลี้ยวแสงดาวที่วูบหายไปกับเศษราตรี สำหรับคนอ่านหนังสือและทุ่มตนเข้าสู่เส้นทางการเขียน ไม่ว่าร้านหนังสือในประเทศจะเหลือจำนวนเท่าใด ยังเป็นความรัก ความผูกพัน และเส้นทางที่ต้องข้องเกี่ยวไม่รู้จบ

ร้านหนังสือสำหรับนักอ่านอาจเป็นเพียงแหล่งค้นคว้า สะเสหา สะสม และเติมเต็มให้กับตัวเอง แต่คนที่ทำการค้า หรือมากไปกว่าการค้า ร้านหนังสือสำหรับคนอย่างสุข สูงสว่าง และใครอีกหลายคน มันคือชีวิต ความรัก ลมหายใจ และปณิธาน

สำหรับคนเขียนหนังสือ นอกจากข้องเกี่ยวผูกพันกับธารสายน้ำไปตลอดชีวิตแล้ว ผมก็อยากเขียนนิยายเกี่ยวกับร้านหนังสือสักหลายๆ เรื่อง

นอกจากนิยายเล่มนี้แล้ว ยังมีเล่มต่อไปพร้อมแง่มุมสวยงามของร้านหนังสือในฝัน ในความทรงจำ ในความคิด และในความน่าจะเป็น

ด้วยรักและผูกพัน

ประชาคม ลุนาชัย

กรุงเทพฯ / มิถุนายน พ.ศ. 2564

สารบัญ

ภาคหนึ่ง สะพาน สายน้ำ และความตาย	1
ชายชราใต้สะพาน	2
ร้านหนังสือ	7
ทารกน้อยผู้มากับคืนฝนพรำ	16
นักเขียนหนุ่มน้อยน้ำตาลเคঁร่า	24
เด็กหญิงพรำฝน	30
มนุษย์คนแรก	44
ถนนนักฝัน	55
ภาคสอง ร้านหนังสือ ชุมชน และความรัก	67
บาดแผลบนสะพาน	68
หมอกแห่งรุ่งอรุณ	78
พี่ชาย	88
ความรัก	95
มิยู	107
พฤศจิกายน	118

หญิงสาวในร้านหนังสือ	126
รัก คือ...ความเศร้าอันแสนชื่นบาน	138
ดอกไม้ริมรั้ว	149
ในความมืดและแสงสว่าง	163
ชายผู้เดินตามแสงดาว	168
ภาคสาม สะพานรัก สะพานชีวิต	177
เจ้าสาว	178
สะพานใต้หลังคา	188
เทศกาลงานรื่นเริง	199
สะพาน สายน้ำ และความรัก	213
เส้นทางรักที่ทอดยาว	223

เกี่ยวกับผู้เขียน	228
-------------------	-----

ภาคหนึ่ง

—

สะพาน สายน้ำ
และความตาย

ชายชราใต้สะพาน

สะพานแขวนโยกตัวไปตามแรงกระหน่ำของพายุฝน แสงไฟหม่นมัวคล้ายสาดส่องจากใต้ผิวน้ำ ฝนกระหน่ำหนัก ลมแรงฉีกกระชากกิ่งไม้ใหญ่ริมน้ำหล่นกระทบพื้นชายฝั่ง กลางความมืดใต้สะพาน ดวงตาราคูหนึ่งเบิกกว้าง แก่สะดุ้งตื่นกับเสียงรบกวนรอบข้าง ไม่อาจข่มตาหลับ ระแวงระดับน้ำอาจล้นตลิ่งแล้วรุกคืบท่วมถึงที่นอน

แกผูกคูกิ่งแล้วจ่อมมองสายฝน ยาวนานจนกระทั่งแสงสลัวแห่งรุ่งสางสาดกระทบร่างผอมบางที่สวมเสื้อยืดสีชาหม่น กางเกงขาสั้นเก่ายับ ชายมุ้งที่ถูกเลิกขึ้นยังปลิวสะบัด ซาเล้งซึ่งคลุมผ้าพลาสติกไว้จอดขีดแคร่ที่นอน

ร่างผอมบางสะดุ้งเล็กน้อยขณะเงยหน้าจ้องไปยังขอบริมสะพาน ผมหงอกยาวและเคราที่เลื้อยผ่านใต้คางปลิวลมไปในทิศทางเดียวกัน แกยกมือขยี้ตาซ้ำๆ จ่อมองไปยังจุดมืดลึกลับเขตแกยืมจนพื้นที่ลอดต้องแสงสว่าง โคลงหัวไปมาพาลงพิมพ์ในใจ... ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่ สายตาราคูของแกเฝ้าฟางไปเอง

สะพานแขวนชุ่มฝนทอดข้ามลำน้ำว่างเปล่า เม็ดฝนหนาแน่น

เทกระทบพื้นกระดาน บางแผ่นสลักถ้อยคำสารภาพรักของเด็กหนุ่ม
นิรนาม อีกแผ่นถัดมาอักษรสีขาวเขียนด้วยปากกาเคมี ชื่อเล่น
ของชายและหญิงเด่นชัดกลางรูปหัวใจ อีกหลายแผ่นปรากฏ
นามชายหนุ่มและหญิงสาวผู้เปี่ยมรัก สลักไว้ล่วงผ่านวันคืนและ
ฤดูกาลจนทางอักษรบางตัวเลือนจาง

ราวเหล็กและสะลิงที่ซึ่งไว้ทั้งสองด้าน ช่องว่างจากการ
ออกแบบและอายุชี้ยอันเก่านาน หลายช่องเล็ก ๆ นี้เองที่ผู้หมดหวัง
ในชีวิตทมนเวียนผลัดเปลี่ยนกันมาโผพุ่งสู่น้ำเบื้องล่าง แพบ
ทั้งหมดเลือกช่วงยามดึกส่งดปลอดสายตาใครอื่น จบตำนานชีวิต
ของตนง่าย ๆ บางรายที่ไม่อาจทนรอโหมงยามเช่นนั้นให้กับตัวเอง
โผพุ่งสู่ลำนน้ำท่ามกลางสายตาดิ้นตระหนกของผู้คนสองฟากฝั่ง
ครั้นแล้วคนผู้นั้นก็รู้ว่าความตายไม่ใช่โอกาสที่ไขว่คว้าได้โดยง่าย
และชีวิตไม่ใช่ของเขาแต่เพียงผู้เดียว

ไม่ใช่สะพานแห่งความรัก และมีใช้สะพานมรณะ เป็นเพียง
ทางสัญจรที่ผู้คนย่านนี้ร่วมใจกันสร้างขึ้นเชื่อมสองฝั่งแม่น้ำ ผู้คน
จากย่านสวนฝั่งตะวันตกไม่ต้องถ่อสังขารไปอาศัยเรือที่ท่าวัด เด็ก ๆ
สัญจรข้ามฝั่งไปมาได้ง่าย ทั้งซ้อนมอเตอร์ไซค์และจักรยานคันน้อย
ที่พ่อแม่ควบไปส่งโรงเรียนยามเช้าตรู่ และย้อนมารับกลับบ้าน
ช่วงบ่ายคล้อย ผลไม้และพืชสวนตามฤดูกาลก็เข็นข้ามฝั่งสู่ตลาด
ได้ราบรื่น

พ่อค้าแม่ขายฝั่งตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ข้ามสะพานติดต่อ
ซื้อขาย เยี่ยมเยือนญาติพี่น้อง และสัญจรไปมากับภารกิจอื่น ๆ

ชาวบ้านสละทรัพย์ส่วนตัวร่วมไม้ร่วมมือกันสร้าง ผูกใจ
สามัคคีเป็นหนึ่ง ดูแลความแข็งแรงและหมั่นตรวจสอบระบบความ

ปลอดภัยทุกปี โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องไม่มีใครคาดหมาย หญิงชราผู้หนึ่งกล่าวขึ้นในวงประชุมของชาวบ้านสองฝั่งแม่น้ำด้วย สีหน้าเศร้าสร้อย เราไม่ได้สร้างสะพานขึ้นมาเพื่อให้ใครมาโดดน้ำฆ่าตัวตายหรอกนะ เกกว่า ถ้าติดป้ายห้ามไว้ก็น่าจะดี

ป้ายห้ามไม่ได้ถูกนำมาติดไว้ ข้อเสนอของหญิงชรากลายเป็นความขบขันอันน่ารันทดใจ เหตุผลของใครอีกคนแย้งเกกว่า “ถึงไม่มีสะพาน คนที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่ เขาก็หาที่อื่น ๆ ฆ่าตัวตายได้ไม่ยาก”

อีกคนให้ข้อคิด “ต่อให้มีป้ายห้าม คนที่อยากฆ่าตัวตาย เขาตัดสินใจไปแล้ว เขาไม่สนกฎเกณฑ์อะไรของคนเป็นหรอก”

ไม่มีคำเตือนและป้ายห้ามคนกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย นั่นไม่ได้หมายความว่าอนุญาตเปิดเสรีหรือยินดีต้อนรับ ทุกคนในชุมชนทั้งสองฟากฝั่งต่างยอมรับความเป็นจริงของมนุษย์ ต่อให้มีป้ายห้ามหรือจัดเวรยามดูแล คนที่สิ้นหวังในชีวิตก็หาช่องทางฆ่าตัวตายได้ไม่จำกัด

สะพานแขวนแห่งความหวังเป็นหลังคาคุ้มหัวของชายชราวัยหกสิบเจ็ด ผู้ซึ่งซัดเซมาพักอาศัยในคืนฝนตกหนัก แล้วยึดครองที่ตรึงนี้ไว้เป็นนิवासสถานถาวร จากลำพังผู้สัญจรเดียวดาย เสื้อผ้าติดกายเพียงชุดเดียว อาศัยเก็บของเก่าตามถังขยะ แกมั่งคั่งขึ้นจากเดิมทีละน้อย ไม่เพียงแคร์ไม้ไผ่ เลื้อ หมอน และมุ้งอีกหลัง เกทุมุนซ้อซาเล้งประกอบกิจการค้าเลี้ยงชีวิต

บางคืนแกได้แมวจรผ่านทางเป็นเพื่อน ตลอดคำคืนแห่งสายฝน แกอดมด้วยเพื่อนฝูงนินนามจากป่าญักร้องเพลงซบกล่อม บางคำคืนแกปรือออกจากแคร่ที่นอนตรงไปยังย่านตลาด ตะโกนปลุกผู้คนร้องขอความช่วยเหลือ

“มีคนโดดสะพาน...”

“มีผู้หญิงมาโดดน้ำตายอีกแล้ว”

“ช่วยๆ กันหน่อยไอ้ทิด เร็วเข้า น่าจะลอยไปไกลแล้ว...”

ชายชราได้สะพานเดียวตายกับการใช้ชีวิต แต่เกมก็ได้โดดเดี่ยว
อย่างน้อยการค้าของแกก็ติดต่อข้องเกี่ยวกับผู้คน ทั้งย่านตลาด
ชุมชนริมฝั่งแม่น้ำ และผู้คนที่คั่นหน้าคั่นตา

ใครต่อใครเรียกแก...ลุงหง่าว

ฝนซาฟ้าใกล้สว่าง ท้องฟ้าอึมเมฆฝนหม่นคล้ำ สะพานข้ามแม่น้ำ
ทอดตัวสงบ ช่วงเช้าวันหยุดปราศจากผู้คน ลุงหง่าวไม่ได้ก่อไฟ
หุงหาอาหารเลี้ยงปากท้องลำพังแก่ตนเหมือนทุกเช้า แกทำธุระ
ส่วนตัวง่าย ๆ เสร็จแล้ว อ้อยอิ่งรอให้เวลาผ่านไปอีกเล็กน้อยค่อย
หยิบเสื้อแขนยาวมาสวมทับ กางเกงขาล้นมอมแมมยังตัวเดิม
ยกมือเสยผมหงอกขาวยาวยุ่งบนหัว นั่งจ่อมมองแสงเช้าอ้อยอิ่ง
ไปพร้อมพ่นควันยาเส้น รोजนแดดหม่นเหนือผิวน้ำและสะพาน
สว่างได้ที่ แกค่อยลุกขึ้นลากซาเล้งคู่ชีพกระเถิบจากที่จอด แล้ว
ดันขึ้นบนเนินช้า ๆ กระโดดขึ้นคร่อม เมื่อถึงปากถนนลงน้ำหนักทำ
พาสาลั่งบุโรทั่งคลานไปบนถนนสายเล็ก ๆ

แกสัญจรชีวิตมาอาศัยย่านนี้ในวัยหกสิบเอ็ด หกปีเต็ม
กับวิถีอันเคยชิน แม้เร็วแรงถดถอยไปบ้าง แต่ทุกตารางนิ้วของ
ย่านนี้ แกคุ้นเคยประหนึ่งแดนดินถิ่นเกิด

ถนนลาดยางขรุขระเปียกฝน ป่าหญ้าข้างทางขึ้นหยดน้ำ
แกแหงนหน้ายิ้มรับม่านแดดชมพูขมัวรอบกาย เสียงนกร้องก้อง
ตามหลังเหมือนพวกมันกำลังบินตามแกมาห่าง ๆ เहांที่ถีบซาเล้ง
ลงจ้งหวะสม่าเสมอ แกไม่ได้รีบร้อน ฝนที่เทกระหน่ำหนักก่อน

ค่อนข้างเป็นประหนึ่งกำแพงขวางกั้นภารกิจประจำวัน แก่ไม่ต้อง
ออกหาของเก่า ใช้วันหยุดอันล้ำค่าพักผ่อน และอยู่พูดคุยกับคนรู้จัก
ในชุมชน

เพื่อนบ้านเดินผ่านตะโกนทักทาย “ลุงหวางจะไปไหน”

แกตอบเสียงดัง “ไปร้านหัวใจก”

“มีหนังสือไปส่งละสิ”

“ใช่แล้ว เต็มซาเล้งเลยวันนี้”

“คงได้เยอะสิลุง”

“ก็เยอะ...ไม่ได้ไปส่งเขาหลายวันแล้ว”

เพื่อนบ้านสวนทางไปคนแล้วคนเล่า ทั้งถีบจักรยาน คอ
มอเตอร์ไซค์ และเดินเท้า ปลอดภัยทุกทหายแล้ว ลุงหวาง
ลงน้ำหนักทำพาสาเล้งเล่นเร็วขึ้น ก่อนจะขึ้นนั่งประจำการ แก่ไม่ได้
ตรวจสอบข้าวของที่จัดเตรียมไว้ รวมทั้งผ้าพลาสติกที่คลุมกล่อง
หนังสือป้องกันกระเซ็นฝน แก่ไม่ได้หันมองหลัง จังหวะที่ลมแรง
กระซอกผมขาวของแกสะบัดปลิว ผ้าพลาสติกที่แกคลุมไว้พัดลอยไป
ตกลงบนพื้นถนน

บนกระเบะซาเล้ง ไม่เพียงกล่องเบียร์ที่บรรจุหนังสือซึ่งแก
วางซ้อนกันไว้ กล่องที่คล้ายตะกร้าพลาสติกพร้อมห่อผ้าแทรกวางไว้
นั่งสงบ เงียบงัน แผลกปลอมโดยที่ชายชราไม่เคยผ่านตา ทั้งไม่อาจ
รู้เห็นที่มาและที่ไป

ชายชราและซาเล้งลิวเข้าสู่ย่านชุมชน

ร้านหนังสือ

ซูบซูบ เก่าแก่ล่วงผ่านเวลามากกว่าสองร้อยปี ทั้งชาวไทยพื้นถิ่นดั้งเดิม และนักล่องเรือลำเภาจากมณฑลฮกเกี้ยนซึ่งขึ้นฝั่งปักฐานตั้งแต่ปลายสมัยกรุงธนบุรี เรือนไม้ซรารูปลักษณะคล้ายกันตามริมฝั่งน้ำยืนย่นความเก่านาน เคยเป็นย่านการค้าทางน้ำรุ่งเรืองเมื่อครั้งอดีต ตลาดเก่าซึ่งมีทั้งบ้านเรือนอาศัยของผู้คน วิkah้างโรงฝิ่น ร้านตีเหล็ก และคลินิกทำฟัน ซึ่งยังเหลือไว้เป็นอนุสรณ์ร้านหมोजินเต็มไปด้วยตำนานเล่าขานถึงวีรกรรมช่วยเหลือชาวบ้านอย่างไม่เลือกชนชั้นฐานะ บัดนี้คราบรอยและกลิ่นอายแห่งปางบรรพ์ยังดำรง ทายาทรุ่นหลังสานต่อปณิธานให้เพื่อนร่วมชุมชนได้อาศัยยาจีนแผนโบราณยามป่วยไข้

ตลาดและชุมชนซึ่งเคยรุ่งเรือง ประหนึ่งนวัตกรรมที่มาก่อนกาล หมอพื้นซัดหินปูน กรอฟัน และอุดฟันซำรุดทุกซี่แก่คนไข้ก่อนจะมีไฟฟ้า ทุกส่วนซบเซาแทบถูกทิ้งร้างเมื่อการสัญจรทางน้ำเปลี่ยนเป็นถนน ตลาดทุกประเภทย้ายขึ้นบกรองรับการสัญจรที่สะดวกและรวดเร็วยิ่งกว่า

ย่านค้าเก่ากลายเป็นชุมชนเงียบเหงา ย่ำเย็นคนชรา นั่งรอคอย

ลูกหลานกลับจากทำงานตามซานเรื่อน ทำน้ำ และแครงไม้ไผ่ หยอกเล่นกับแมวน้อยและสุนัขที่เลี้ยงไว้ ถนนและตรอกซอย อาบฝุ่นโล่งสงบ จนกระทั่งผู้กำกับละครโทรทัศน์ผ่านทางมาพบ โลกชิ้นน่าสนใจ ตลาดโบราณซึ่งจมหายไปกับกาลเวลาและชุมชน เก้าแก่กลายเป็นฉากสำคัญในละครหลังข่าว ดึงดูดผู้คนมาท่องเที่ยว ชุมชนซึ่งเคยเงียบเหงาพื้นตัวเป็นตลาดการค้าอีกครั้ง

ถนนสายเล็ก ๆ ตัดผ่านกลางชุมชน แบ่งเป็นตรอกซอย แยกบ้านเรือนผู้คนออกเป็นสองฝั่ง ส่วนหนึ่งเป็นทางเดินทางเลียบริมแม่น้ำ ด้านทิศตะวันออกเชื่อมต่อกับถนนอีกสายซึ่งทอดยาว ไปถึงทางหลวง

ทั้งบ้านไม้แออัดไปเกือบถึงปากทาง บ้านไม้สองชั้นห้าคูหา เหมือนกลุ่มก้อนเล็ก ๆ ที่แยกจากชุมชน

สามคูหาที่อยู่ติดกันเป็นก้อนเส้า ด้านซ้ายเป็นร้านอาหาร ตามสั่งของป้ามะลิกับหลานสาว ด้านขวาร้านกาแฟของเจ้เล้ง วันหยุดนอกจากลูกจ้างสาวน้อยชาวลาวแล้ว ลูกสาวของแกจะเพิ่ม มาเป็นผู้ช่วยอีกคน ตรงกลางเป็นร้านหนังสือ

ทั้งสองร้านซ้ายและขวาเปิดบริการแต่เช้าตรู่ ป้ามะลิบรรจง ทำผัดกะเพราไข่ดาวไว้ให้เจ้าของร้านหนังสือ แกเดินออกมาชะงัก มองสองสามหน ประตुर้านยังปิดเงียบ แกบ่นพึมพำกับหลานสาว คนสวย

“สงสัยวันนี้ไอ้ใจไม่เปิดร้าน หรือมันนอนตื่นสาย”

เจ้เล้งออกมายืนมองเช่นเดียวกัน ประตูไม้ซึ่งถูกวาดแต้ม ด้วยปกหนังสือคลาสสิก ทั้ง เจ้าชายน้อย, ลีทธารณะ, ชายเฒ่า กลางทะเลลึก, ผลพวงแห่งความคับแค้น, นายแพทย์ซิวกโก และ ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า ชุนนางต่ำศักดิ์นักฝัน บนพื้น

สีน้ำเงินครามหับไว้สนิท

เหนือประตูติดแผ่นป้ายชื่อร้านสีน้ำตาลบนพื้นขาว
...หัวใจ

“ฝนตก มั่นคงนอนเพลิน” เจี๋เลี้ยงพูด

“ข้าวที่ทำไว้ให้มันจะเย็นหมด” ป้ามะลิส่ายหัว “เม้าหรือเปล่า
คืนวันเสาร์”

“ไม่มีงานเร่งด่วน” เจี๋เลี้ยงพูด “มันปิดร้านพร้อมฉัน แฟนมัน
กลับบ้านไปแล้ว ไม่มีใครมาหา ไอ้ใจก็ไม่ค่อยกินเหล้าคนเดียว”

หลังฝนกระหน่ำหนัก ชายหนุ่มหัวฟูเจ้าของร้านหนังสือ
นอนตื่นสาย เขาไม่ได้เมาหนัก อ่านสถานการณ์ดูแล้ว หน้าฝน
ผู้คนมาเที่ยวกันน้อย ลืมตาตื่นแล้วเขายังเหยียดยาวบนเตียง
ผ้าใบบนชั้นสองของร้าน ปิดเปลือกตาลงเกือบเคลิ้มหลับ ทันที
ที่จุกคิดได้ว่านัดหมายกับใครบางคนไว้ เขาติดตัวลูกชิ้นเหมือน
แผ่นหลังติดสปริง

โลกพาตัวเองเข้าห้องน้ำซึ่งอยู่ใต้บันไดชั้นล่าง ใช้เวลาไม่นาน
เขาก็ปรี๊ดกลับขึ้นชั้นสอง ทำธุระส่วนตัวอย่างเร่งรีบ แต่งตัวลวกๆ
ด้วยกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดยิบๆ ปล่อยผมหยิกฟูบนหัวพันกัน
ยุ่งตามนิสัยเคยชิน คิดว่าออกไปพบคนที่นัดหมายแล้วค่อยกลับมา
ดูแลตัวเองอีกรอบ

ประตูร้านถูกเปิดออก ทันทีที่หัวหยิกฟูและร่างผอมบาง
โผล่ออกไปสัมผัสอากาศชั้นฝน ป้ามะลิเหมือนรอเขาอยู่นานแล้ว

“ข้าวมันเย็นแล้วไอ้ใจ”

“ไม่เป็นไรหรอกป้า ฉันกินเย็นได้”

“นอนเพลินหรือเม้า หัวมันเหมือนไม่เคยเจอหัวมาตั้งแต่เกิด”

“ไม่มีใครมาหา ฉันไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เมื่อคืน อากาศเย็น

มันน่าอนอน”

“เดี๋ยวแฟนมึงก็มา”

“ครับป้า ว่าแต่ซาเล้งลุงหง่าวมาหรือยัง”

“กูยังไม่เห็น ฝนตกหนัก ที่นอนแกไม่โดนน้ำท่วมไปแล้วหรือ”
โจกรับจานข้าวไปวางไว้บนเคาน์เตอร์ กลับมาดันประตูไม้
ทั้งสองฝากให้แนบชิดผนัง ข้างในห้องก่อนข้างมืด แสงจาก
ภายนอกสาดเข้าไปกระทบชั้นหนังสือ ภาพถ่าย รูปเขียน แถวแนว
โปสเตอร์การ์ดบนชั้น และหนังสือซึ่งวางซ้อนกันไว้บนโต๊ะกลางห้อง
ยังไม่ทันลงมือกินมื้อเช้าและจัดร้านให้เข้าที่เข้าทาง เสียง
เจ็ลเลอร์ร้องบอก

“นั่น ตาหง่าวมาแล้วไอ้โจก”

หัวโจก ร้านหนังสือหนึ่งเดียวในชุมชน หม่อมร้างผอมหัวฟูเข้าห็น
กับพี่ชายหลังรับมรดกจากญาติผู้ใหญ่ที่เสียชีวิตจากไป เดิมเป็น
ร้านหนังสือเช่า นวลฉวี ป้าซึ่งเป็นพี่สาวแม่ครองตัวโสดหลังสามี
นายทหารตายจากไป แก่ไม่มีทายาท นอกจากทำร้านหนังสือเช่า
แกเป็นมือเขียนบทละครวิทยุให้กับหลายคณะ เป็นภาพคันทา
ของลูกค้าที่แวะเวียนมาเช่าหนังสือ หญิงร่างผอมผมหงอกขาว
จ่อมอยู่กับเครื่องพิมพ์ดีดตั้งโต๊ะ ก่อนอย่างก้าวของลูกค้าจะล้ำเข้ามา
ในร้าน พวกเขาจะได้ยินเสียงพิมพ์ดีดตั้งร่ำวกระทบหู

ป้า นวลฉวีอยู่กับหนังสือเช่า วิทยุทรานซิสเตอร์ พิมพ์ดีด
และกองกระดาษข้างกาย ปีที่แก่ลัมป่วย โจกกับพี่ชายช่วยกัน
ดูแล จนกระทั่งวันที่แกจากไป พิณยกรรมที่หึ่งไว้กลายเป็นที่มา
ของร้านหนังสือที่ใครต่อใครต่างลงความเห็นพ้องต้องกันถึงอนาคต

ไม่น่าจะไปรอด

มึงจะขาดทุนหัวโต

เปิดร้านรับจ้างตัดขนหมาอย่างดีเสียกว่า

อยู่เฉยๆ แล้วให้คนอื่นเช่าค้าขายสบายกว่าเยอะ

ไม่เพียงแต่ชาวบ้านร่วมชุมชน เพื่อนฝูงซึ่งแวะเวียนมาเยี่ยมยามต่างให้คำชี้แนะด้วยความเป็นห่วง

“ไอ้บ้าโจก มึงไม่รู้หรือว่าคนไทยอ่านหนังสือปีละไม่ถึงสิบล้านคน แต่ละปีร้านหนังสือใหญ่ทุนหนายังปิดตัวลง คิดยังไงมึงถึงเลือกทำการค้าที่ไม่มีอนาคต”

โจกเป็นคนตั้งชื่อร้าน เขียนแผนป้ายด้วยมือตัวเอง เขาบอกกับเพื่อนฝูงไปว่า “พี่เจ็ดอยากทำ กูไม่อยากขัดใจ ถ้าไม่ไหวก็เลิก ลองดูสักตั้ง”

เพื่อนไม่วายแหยง “มึงจะรับบทหนัก พี่มึงเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย มีค่าสอน มีเงินเดือน หาเพิ่มได้อีกจากงานวิจัย ส่วนมึง...”

หัวฟูๆ ของโจกตั้งแต่วันนั้นมาทุกวัน “ช่างกูดิ...”

ปีที่รับมรดกตกทอด จรัสจริงหรือนายหัวโจกเรียนจบปวช. จากวิทยาลัยเอกชน กำลังคิดหาทางเรียนต่อ คนที่จะส่งเสียเขาได้ก็บรรเจิดฝันพี่ชายซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย โจกในวัยสิบเก้าอ่อนกว่าพี่ชายหกปี ทั้งสองเป็นกำพร้าซึ่งพ่อแม่ตายจากไปในปีเดียวกัน

วันที่ตัดสินใจทำร้านหนังสือสานต่อเจตนารมณ์ของป้า ทั้งสองสำรวจตรวจตรารมรดกประดามีที่คูณป่าทิ้งไว้ให้ นอกจากบ้านสองชั้น พิมพ์ดีดีโบราณ เครื่องรับวิทยุไปเก ตันฉบับบทละครโต๊ะ เก้าอี้ และชั้นไม้แล้ว ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากหนังสือเช่าจำนวน

มหาศาล

“เราไม่ทำร้านเช่าหрок” บรรเจิดฝันพูดกับน้องชาย
โจกให้ความเห็น “ถ้าขายบ้านให้คนอื่น ดวงวิญญานบ้านवल
จะโกรธเราไหมพี่เจิด”

“โกรธสิ” บรรเจิดฝันว่า “โกรธมากด้วยนะมึง”

“เราจะทำอะไรกับบ้านหลังนี้ดี”

“ทำร้านหนังสือ แต่ไม่ใช่ร้านเช่า”

ใช่ ไม่ใช่ร้านเช่า แต่หนังสือเก่ายังเต็มร้าน ทั้งนิยายจิน
กำลังภายใน นิยายไทยเล่มหนา การ์ตูน และนิตยสาร สภาพ
ผ่านมหลายสิบมือเก่าเียนและเปื้อนคราบฝุ่น หลายเล่มเสริม
ปกใหม่ เป็นอีกภาพคุ้นตาของสองพี่น้อง หากไม่มีหนังสือชำรุด
จำนวนมากที่ต้องพึ่งพาช่างซ่อม บ้านवलฉวีจะก้มหน้าก้มตาจัดการ
ด้วยตัวเอง ทั้งเสริมปก ร้อยเชือกหนังสือหน้าหลุดผนึกเข้าด้วยกัน
ทีละแผ่น ตาจ้องเขม็ง สมาธิมั่นคง มือซึ่งร้อยด้ายเคลื่อนไหวซ้ำๆ
ในลำแสงที่สาดผ่านช่องหน้าต่าง

บรรเจิดฝันไม่ค่อยได้คลุกคลีกับผู้เป็นป้ามากนัก ไม่ผูกพัน
เหนียวแน่นเท่ากับน้องชาย โจกเคยช่วยซ่อมหนังสือ เรียนพิมพ์ติด
กับบ้านवलฉวี บางคืนเขาก็ปลีกตัวมานอนเป็นเพื่อน พินัยกรรม
ของป้าที่เขียนไว้ก่อนจากไป แกเหมือนจงใจจะมอบบ้านหลังนี้ให้โจก
มากกว่าพี่ชาย

ไม่ทำร้านเช่า หนังสือของป้าหลายร้อยเล่มจะนำไปเก็บไว้ไหน
สองพี่น้องหาหรือไม่นานก็เห็นพร้อมต้องกัน บริจาคให้วัด โรงเรียน
และห้องสมุด แยกสภาพเก่าเียนและชำรุดให้ซาเล้งเก็บของเก่า
รับไปซังกิโลขาย

ตลอดสัปดาห์อันยาวนาน สองพี่น้องหยิบหนังสือลงจาก

ชั้นคัดแยกสภาพ บัดฝุ่นเป็นอย่างดีในส่วนจะมอบให้วัดและโรงเรียน แม้เป็นการบริจาค แต่ผู้รับไม่ควรได้หนังสือสภาพเหลือทิ้ง ต้นปีนั้นลุงหวังยังไม่ได้พบเนจรมาถึงย่านนี้ ซาเล้งที่รับเศษหนังสือจึงเป็นชายชราเชื้อสายจีน แกวณเวียนมาบรรทุกหนังสือชำระดูไปนับสิกรอบ

โลกจัดแต่งร้านด้วยตัวเอง เริ่มจากทาสีผนังทุกด้าน ดูฝุ่นตึกดำบรรพ์ซึ่งผ่านวันคืนมาพร้อมอายุขัยของบ้านวลจวี ว่าจ้างช่างไม้มาทำเคาน์เตอร์และชั้นวางด้านหลัง แผนการลึกๆ ผุดขึ้นในใจ หากร้านหนังสือถึงกาลอับปางลงประหนึ่งเรือฝืนที่ไปไม่ถึงฝั่ง เขาอาจแปรสภาพเป็นร้านอาหาร ชั้นเก็บของหลังเคาน์เตอร์ก็จะเรียงรายด้วยขวดเหล้าและวิสกี้

ชั้นสองซึ่งส่วนหนึ่งเป็นห้องนอนของบ่าผู้จากไป เหลือเนื้อที่ว่างโล่งไปจรดระเบียงซึ่งยื่นจากชายคา เป็นที่นั่งชมวิวแม่น้ำและรับลมเย็น โลกยื่นพิศมองพร้อมวางแผนไว้ในใจ หากเขาทำร้านอาหารในวันใดวันหนึ่งข้างหน้า ระเบียงจะเป็นเวทีดนตรีเล็ก ๆ ที่ตรงนี้เพื่อนฝูงผู้มีแววจะไต่ระดับเป็นจิตรกรเอกในอนาคต และในส่วนที่ยังเป็นไอ้ลูกหมาไม่มีใครขานรับ ผลัดเปลี่ยนกันมาจัดแสดงงานและเสวนารำลึกความหลังกันข้ามคืน

ตกแต่งแล้วเสร็จ ชั้นวางซึ่งกลับคืนสู่ความสวยสะอาด แต่ยังอ้ำว้างและว่างเปล่า พี่ชายรับช่วงจัดหาหนังสือเข้าร้าน

“ค่อยติดต่อสายส่ง” บรรเจิดฝันบอก “ไม่ยากหรอก”

แล้วทั้งสองก็ฉุกคิดขึ้นได้ว่าชั้นล่างบ้านหลังใหญ่มีหนังสือที่พ่อแม่เก็บไว้เป็นจำนวนมาก ทั้งอัดแน่นในตู้ไม้สีฟ้าใบและเรียงเสียบสันบนชั้น บรรเจิดฝันเป็นคนคัดแยกในส่วนที่ชำล่อมและที่เขาคิดว่าเป็นหนังสือที่พ่อแม่ไม่ได้หวงมากนัก เขาออกกับ

น้องชายด้วยสีหน้าไม่คาดหวังกับอนาคตทางการค้า เอาแค่ให้ร้านมีกลิ่นอายหนังสือแนวใหม่ที่ซู้ดทับความเก่าแก่ของบ้านวลจวิ จากนั้นค่อยๆ หาทางขยับขยาย

บรรเจิดฝันจบปริญญาตรีไม่นานเข้าสอนมหาวิทยาลัยในตำแหน่งอาจารย์อัตราจ้าง ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยละทิ้งความฝันที่ถูกจุดประกายขึ้นตั้งแต่เรียนมัธยมต้น เขาฝึกเขียนทั้งบทกวีเรื่องสั้น และนิยายที่ไม่เคยดำเนินไปถึงบทอวสาน ฝึกเขียนและทิ้งลงถังขยะของตัวเองจนกระทั่งปีที่ร้านหัวโจกเปิดตัว เจิดมีผลงานนิยายตีพิมพ์ไปแล้วถึงสี่เล่ม

ทั้งป้ามะลิ เจ้เลี้ยง และคนแถบถิ่นนี้เรียกเขาว่าครูเจิด

...ครูนักเขียน

ชายชราพาซาเล้งคู่ชีพของแกเคลื่อนเค็บบมาช้าๆ ช่องทางเดินเท้าซึ่งเชื่อมต่อถนนยังว่างโล่ง วันหยุดหลังฝนล่องเข้ายามสายยังเงียบเชียบ เป็นบรรยากาศอันน่าสะพรึงสำหรับคนค้าขาย แถมฟ่วงช่วงปลายเดือนซึ่งภาวะทรัพย์สินจากवादต้อนนักท่องเที่ยวหน้าหายตา

โจกยีนรอลงหว่าวไกล้มุมประตูหน้าร้าน เป็นความผูกพันเล็ก ๆ ระหว่างเขากับชายชรา แรกเป็นบรรเจิดฝันซึ่งให้คำแนะนำด้วยใจอารี บอกให้ลุงหว่าวคัดส่วนที่เป็นหนังสือสภาพดีแยกมาขายที่ร้าน แทนที่จะนำไปซังกิไลในราคาถูกเท่าเศษกระดาษ นอกจากนั้นบรรเจิดฝันยังแยกหนังสือแต่ละประเภทให้ชายชราทำความเข้าใจ แล้วบอกให้แกทดลองอ่านเล่มที่น่าสนใจ

“ลุงจะเข้าใจหนังสือมากขึ้น ดีไม่ดีลุงจะกลายเป็นนักเลง

หนังสือในอนาคต” บรรเจิดฝันแนะนำ

ลุงหง่าวไม่ใช่คนดีจริง แกลองทำตามคำชี้แนะไม่นาน สิ่ง
เพิ่มขึ้นมาในชีวิตของแกก็คือแว่นสายตายาวราคาถูก

ชายชราส่งยิ้มให้โลกมาแต่ไกล ก้าวลงจากอานซาเล้ง ค่อยๆ
ลากเข็นเข้ามาจอด

หันหน้ามองกระบะ ลุงหง่าวเพิ่งรู้ว่าผ้าพลาสติกปลิวหายไป
เจ้เล้งโผล่หน้าออกมายิ้มมอง หญิงวัยกลางคนขมวดคิ้วขณะสืบเท้า
เข้าหาท้ายกระบะ

ยังไม่ทันที่โลกกับลุงหง่าวจะทำการค้าต่อกัน เสียงอุทานและ
สีหน้าตื่นตระหนกของเจ้เล้งเรียกคนทั้งสองกรูกันไปยังจุดเกิดเหตุ

ในตะกร้าพลาสติกที่วางแทรกกล่องเบียร์บรรจุน้ำส้ม ทารก
น้อยตัวแดงๆ นอนสงบนิ่งในห่อผ้าขาว เปลือกตาสองข้างปิดสนิท
นิ่งงันเหมือนสิ้นลมหายใจไปแล้ว

“ตาหง่าว” เจ้เล้งร้องถาม “แกไปขโมยลูกใครมา”

ถนนทุกสายมุ่งสู่ร้านหนังสือขนาดเล็กแห่งหนึ่ง
ที่จะนำพาให้คุณรู้จักกับสิ่งที่เรียกว่า ความรัก

ที่นี่จะสอนให้ทุกคนได้ทำความรู้จักกับแง่มุมของชีวิต
และช่วงเวลาแห่งความสุขที่อาจหาไม่ได้ หากยังมองหาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน
เพราะความเข้าใจและความรักเท่านั้นที่จะมอบสิ่งที่เราตามหาอยู่ได้...

หนังสือฉบับนี้ขาย

ISBN 978-616-18-4713-5

ทดลองอ่าน

Cover Design: Napasorn C.
Illustrator: BlueBlurryMonday

245 บาท